

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžd/11/2012
Identifikačné číslo spisu:	8011200540
Dátum vydania rozhodnutia:	22.01.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Igor Belko
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:8011200540.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Igora Belka a z členov Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD., v právnej veci žalobcu: P., bytom v S., právne zastúpeného JUDr. Vladimírom Milasom, advokátom, so sídlom v Prešove, Masarykova č. 13, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, (pôvodne Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Prešove, Krajský dopravný inšpektorát, Pionierska č. 33, Prešov), o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného č. p. KRP-P-72-003/KDI-BCP-2011 zo dňa 30.06.2011, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove, č. k. 1S/98/2011-57 zo dňa 07.02.2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove, č. k. 1S/98/2011-57 zo dňa 07.02.2012 m e n í tak, že žalobu z a m i e t a .

Žalobcovi náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Prešove rozsudkom uvedeným vo výroku toho rozhodnutia na zákalde žaloby žalobcu zrušil rozhodnutie č. p. KRP-P-72-003/KDI-BCP-2011 zo dňa 30.06.2011, ktorým žalovaný na odvolanie žalobcu zmenil prvostupňové rozhodnutie ODI, ORPZ Prešov č. p. ORP-DI-BCP-P-1090/2010 zo dňa 28.03.2011 o uznaní žalobcu vinným zo spáchania priestupkov podľa § 22 ods. 1 písm. k/, g/ a a/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (ďalej len „zákon č. 372/1990 Zb.“) a o uložení sankcií vo forme pokuty vo výške 1.000 € a zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 30 mesiacov odo dňa právoplatnosti rozhodnutia, tak, že časť textu vo výrokovej časti rozhodnutia: „...tým, že s vozidlom prechádzal ul. Jarkovou a križovatkou ul. Weberová - Jarková v smere od ul. Štefánikovej, teda s vozidlom jazdil po jednosmernej ulici..“ vypustil a nahradil textom „...tým, že ako vodič vozidla na jednosmernej ulici Jarkovej porušil pokyn vyplývajúci z dopravnej značky č. IP3b - jednosmerná premávka...“; zároveň k časti textu vo výroku rozhodnutia „...Šetrením dopravnej nehody bolo zistené, že P. nemal pri sebe platné doklady predpísané zákonom Národnej rady Slovenskej republiky č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov alebo osobitným predpisom...“ doplnil text „...konkrétne svoj vodičský preukaz...“, v ďalšej časti odvolanie žalobcu

zamietol a prvostupňové správne rozhodnutie potvrdil. O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že žalovanému uložil zaplatiť žalobcovi ich náhradu vo výške 172,70€.

Krajský súd tak rozhodol podľa § 250j ods. 2 písm. c/ OSP s poukazom na zistenie, že správne orgány rozhodli bez toho, aby bol skutkový stav veci dostatočne zistený.

Podľa krajského súdu dostatočne preukázaným sa javilo, že dňa 16.11.2010 v čase o 19:40 hod. bol žalobca ako vodič motorového vozidla Subaru Tribeca zastavený pomocou použitia svetelného signálu „STOP“ hliadkou PZ. Po zastavení vozidla začal s vozidlom cúvať a narazil do predného nárazníka ním odstaveného služobného motorového vozidla Volkswagen Passat, ktoré z dôvodu služobnej povinnosti a kontroly v cestnej premávke bolo odstavené za ním. Ako dostatočne preukázané sa krajskému súdu javilo aj to, že žalobca na výzvu príslušníkov PZ nepredložil vodičský preukaz.

Krajský súd však konštatoval, že nepreukázaným naďalej ostalo, či sa žalobca dopustil priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. a/, k/ zákona č. 372/1990 Zb., pretože žalobca počas celého priestupkového konania opakovane tvrdil, že policajt pohotovostnej motorizovanej jednotky (ďalej len „PMJ“) T. je voči nemu zaujatý, a preto sa nepodrobil dychovej skúške, na ktorú bol hliadkou PMJ vyzvaný. Krajský súd dal za pravdu žalobcovi v tom, že policajti PMJ, ktorí sa stali účastníkmi dopravnej nehody, neboli oprávnení vyzývať žalobcu na podrobenie sa dychovej skúške. Za nepreukázané mal krajský súd to, či bol žalobca riadne poučený o lekárskom vyšetrení na preukázanie alkoholu v krvi ako i samotnú skutočnosť, či bol žalobca vyzvaný na dychovú skúšku, pretože zo záznamu OR PZ, ODI Prešov zo dňa 23.11.2010 spísaného npor. S. vyplýva, že žalobca uviedol, že na výzvu dopravného policajta o podrobenie sa dychovej skúške túto neodmietol, ale požiadal o možnosť podrobenia sa dychovej skúške v neprítomnosti príslušníkov PMJ, ktorí ho zastavili, no po odchode policajtov PMJ už nebol k dychovej skúške vyzvaný a nebol ani poučený o odbere krvi na zistenie prítomnosti alkoholu v krvi.

Podľa krajského súdu neobjasneným zostal aj priestupok, ktorý je kladený žalobcovi za vinu, a to, že prechádzal v protismere po jednosmernej ulici Štefánikovej na križovatku ulíc Jarková - Weberova. Správne orgány nevykonali žalobcom navrhované dôkazy a tak zostalo neobjasneným, či mohol vychádzať žalobca z parkoviska tak, ako to uvádzal, kde sa nachádzala dopravná značka č. IP3b - jednosmerná premávka, ktorej pokyn žalobca porušil a či bolo možné z miesta, kde sa nachádzali policajti PMJ porušenie tejto značky vidieť.

Krajský súd argumentoval tým, že priestupkové konanie v súvislosti s neobjasnenými priestupkami bolo od počiatku vedené v rozpore s jeho účelom a ustanovením § 58 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb., podľa ktorého objasňovaním priestupkov podľa tohto zákona sa rozumie obstaranie podkladov potrebných na rozhodnutie správneho orgánu najmä o tom, či:

- a) a stal skutok, ktorý je priestupkom podľa tohto alebo iného zákona,
- b) tento skutok spáchala osoba podozrivá zo spáchania priestupku,
- c) sa uloží sankcia za priestupok alebo sa od jej uloženia upustí, ak k náprave páchatel'a priestupku postačí samotné prejednanie priestupku,
- d) uloží ochranné opatrenie,
- e) uloží páchatel'ovi priestupku povinnosť uhradiť spôsobenú škodu.

Krajský súd zdôraznil, že úlohou policajných orgánov bolo najmä preukázať, či žalobca skutočne jazdil označeným vozidlom v protismere po jednosmernej ulici, či bol skutočne vyzvaný príslušníkom ODI, ktorý dokumentoval dopravnú nehodu na podrobenie sa dychovej skúške a či bol poučený o možnosti podrobiť sa odberu krvi a tieto úkony odmietol. Policajné orgány mali bezpochyby zistiť na mieste priestupku, či o priestupok ide, ak áno, tento zadokumentovať spôsobom, ktorý by vylučoval akúkoľvek pochybnosť o totožnosti miesta, času a priestupcu (resp. jeho vozidla), a to u všetkých priestupkov jednotlivo.

Krajský súd nakoniec vyjadril názor, že bolo povinnosťou policajných orgánov sa zaoberať námietkou zaujatosti vo vzťahu k príslušníkovi Policajného zboru T. a zároveň, že policajné orgány nemohli

vychádzať z dôkazov vykonaných hliadkou PMJ, ktorá sa stala účastníkom dopravnej nehody.

Proti rozsudku podal žalovaný odvolanie žiadajúc, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zmenil a žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Svoje odvolanie odôvodnil tým, že príslušníci hliadky PMJ aj napriek skutočnosti, že boli účastníkmi dopravnej nehody, boli oprávnení vyzvať žalobcu k predloženiu dokladov a k realizácii neodkladných a neopakovateľných úkonov, nakoľko obaja boli v čase dopravnej nehody v službe a disponovali všetkými oprávneniami príslušníka PZ; tieto oprávnenia nestratili ani tým, že sa stali účastníkmi dopravnej nehody. Namietali tiež názor súdu, podľa ktorého všetky úkony, ktoré vykonali príslušníci hliadky PMJ na mieste sú nepoužiteľné v ďalšom konaní a správne orgány na ne nemajú prihliadať, z čoho podľa názoru žalovaného vyplýva, že prihliadať by nemali ani na samotných svedkov danej nehody, a to len preto, že títo boli požiadaní o zotrvanie na mieste jedným z členov hliadky PMJ. Naopak - žalovaný zotrval na svojom presvedčení, že dôkazné prostriedky boli získané v súlade s právnymi predpismi.

Ďalej žalovaný nesúhlasil s názorom krajského súdu, že bolo povinnosťou správnych orgánov zaoberať sa námietkou zaujatosti vo vzťahu k príslušníkovi PZ T.. Podľa žalovaného správny orgán nebol oprávneným orgánom na rozhodnutie o takejto „námietke zaujatosti“, pretože T. nie je a ani nebol zamestnancom ani členom správneho orgánu, ktorý by prejednával a rozhodoval v uvedenej veci. Preto sa vyhodnocovaním tejto námietky zaujatosti bližšie nezaoberal, resp. o nej nerozhodol. Žalobca - pokiaľ sa cítil byť poškodený postupom hliadky pri zisťovaní a dokumentovaní dopravného priestupku - mohol sa obrátiť na Oddelenie kontroly KR PZ v Prešove so žiadosťou o preskúmanie postupu hliadky. Žalovaný v súvislosti s tvrdením krajského súdu, že žalobca nebol vyzvaný príslušníkom ODI Prešov S. k podrobeniu sa dychovej skúške, pričom uvedená skutočnosť nevyplýva ani zo záznamu dopravnej nehody, ani zo zápisnice o ohliadke miesta nehody, ale až z úradného záznamu menovaného zo dňa 29.11.2011 uviedol, že je bezpredmetné, v ktorej písomnosti je výzva k vykonaniu dychovej skúšky S. zdokumentovaná. Zo spisového materiálu totiž výzva k vykonaniu dychovej skúšky aj realizátorom dopravných nehôd nepochybne vyplýva, pričom je logické, že žalobca sa ju snažil spochybniť. Neexistuje žiaden dôvod spochybňovať tvrdenia policajta S., že žalobcu na vykonanie dychovej skúšky vyzval a tento ju odmietol, rovnako aj odber krvi. Zo spisu podľa žalovaného nepochybne vyplýva, že žalobca bol k vykonaniu dychovej skúšky vyzvaný jednak členom hliadky PMJ Z. a následne aj realizátorom dopravných nehôd S. - túto skutočnosť však nie je možné potvrdiť ani vyvrátiť žiadnym iným spôsobom ako tvrdeniami týchto policajtov, ktorých výpovede žalovaný nemal a stále nemá žiaden dôvod spochybňovať, a to aj s poukazom na rozdielne tvrdenia žalobcu, ktorý najskôr uvádzal, že si nepamätá, aby bol vyzvaný k dychovej skúške a neskôr si už bol istý, že po odchode hliadky PMJ nebol vyzvaný na dychovú skúšku.

Žalovaný sa nestotožnil ani so záverom krajského súdu, že neobjasneným zostal priestupok, ktorý sa kladie žalobcovi za vinu, a to, že prechádzal v protismere po jednosmernej ulici Štefánikovej na križovatku ulíc Jarková - Weberova, pričom správne orgány nevykonali žalobcom navrhovanú rekonštrukcie na zistenie dohľadnosti údajného miesta priestupku, v dôsledku čoho malo ostať neobjasnené, či žalobca mohol vychádzať z parkoviska tak, ako to uvádzal a či bolo možné z miesta, kde sa nachádzala hliadka PMJ, porušenie dopravnej značky vidieť. Uvedeným porušením predpisov sa správne orgány dostatočne zaoberali a z administratívneho spisu (ktorý obsahuje aj podrobnú fotodokumentáciu a vyjadrenia členov hliadky) jednoznačne vyplýva, že roh budovy, za ktorou mal žalobca parkovať svoje vozidlo, je otvorený, so schodiskom do predajne kvetinarstva a pokiaľ by žalobca parkoval pred dopravnou značkou č. IP3b pri budove alebo vpravo pri schodisku, potom parkoval tesne za hranicou križovatky, pričom, aby pri vychádzaní z parkovacích miest neporušil vyššie uvedenú dopravnú značku, musel by s vozidlom cúvať do križovatky na ul. Weberovu a z nej odbočiť na ul. Jarkovú. Na tieto parkovacie miesta je pritom z ul. Weberovej výhľad zo vzdialenosti 20, 30 alebo čiastočne aj 40 metrov. Ďalšie parkovacie miesta sú už za dopravnou značkou č. IP3b. Pokiaľ by sa bol žalobca v križovatke otáčal, alebo by v nej cúval, hliadka PZ by si takýto spôsob jazdy s určitosťou všimla, nakoľko na križovatku je dobrý výhľad aj zo vzdialenosti väčšej ako 40 metrov. Preto ani vykonanie rekonštrukcie žalovaný nepovažoval za nevyhnutne potrebné, pretože uvedené porušenie

predpisov žalobcom považoval za dostatočne preukázané ostatnými vykonanými dôkaznými prostriedkami.

Žalobca sa k odvolaniu žalovaného písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 OSP v spojení s § 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 OSP a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z.) dospel k záveru, že odvolanie žalovaného bolo dôvodné. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 22.01.2013 po tom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky rozhodnutím číslo SLV-PS-1120/2012 zo dňa 12.12.2012 v zmysle § 21 ods. 11 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov zrušilo ku dňu 31.12.2012 okrem iných aj rozpočtovú organizáciu Krajské riaditeľstvo policajného zboru v Nitre, pričom práva a povinnosti zrušenej organizácie prešli dňom zrušenia na zriaďovateľa, ktorým je Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. Nakoľko pôvodne žalovaný ako právnická osoba uvedeným dňom zanikol, účastníkom konania na strane žalovaného sa stalo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky z titulu právneho nástupníctva.

Preto bude s týmto právnym nástupcom ďalej konané na strane žalovaného správneho orgánu. Pod všeobecným označením žalovaný je potom nutné rozumieť tak pôvodný správny orgán ako aj jeho právneho nástupcu podľa toho, ktorého sa text odôvodnenia týka.

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu o zrušení rozhodnutia žalovaného a prvostupňového správneho orgánu a preto odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného a súčasne rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a konania, ktoré týmto rozhodnutiam predchádzali, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami účastníkov konania a či následne správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Z obsahu pripojeného administratívneho spisu vyplýva, že žalobca dňa 16.11.2010 v Prešove na ul. Okružnej na zastávke MHD vedľa objektu hádzanárskej Handball arény spôsobil dopravnú nehodu tak, že ako vodič motorového vozidla Subaru Tribeca bol zastavený pomocou použitia svetelného signálu „STOP“ hliadkou PMJ, v zložení práp. T. a práp. C., z dôvodu predchádzajúceho spáchania dopravného priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. k/, a to porušením ustanovenia § 3 ods. 2 písm. b/ zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 8/2009 Z. z.“) tým, že vozidlom prechádzal ulicou Jarkovou a križovatkou ulíc Weberova - Jarková v smere od ul. Štefánikovej, teda s vozidlom jazdil po jednosmernej ulici; k nehode došlo tak, že po zastavení hliadkou z nezistených príčin začal s vozidlom cúvať, následkom čoho zadným nárazníkom narazil do predného nárazníka za ním odstaveného služobného vozidla; ďalej sa žalobca po poučení na výzvu policajta odmietol podrobiť dychovej skúške na zistenie prítomnosti alkoholu v dychu, ako aj lekárskemu vyšetreniu a odberu krvi alebo iného biologického materiálu v zdravotníckom zariadení; navyše žalobca nemal pri sebe platné doklady a vedenie vozidla predpísané zákonom č. 8/2009 Z. z..

Prvostupňový správny orgán na podklade zisteného skutkového stavu rozhodnutím č.p. ORP-DI-BCP-P-1090/2010 zo dňa 28.3.2011 uznal žalobcu vinným zo spáchania priestupkov proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. k/, g/, a/ zákona č. 372/1990 Zb., za čo mu uložil podľa § 22 ods. 2 písm. e/, c/, a/ zákona č. 372/1990 Zb. pokutu vo výške 1.000 € a zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 30 mesiacov.

Žalovaný správny orgán v odvolacom konaní zmenil prvostupňové správne rozhodnutie tak, že časť textu vo výrokovej časti rozhodnutia: „...tým, že s vozidlom prechádzal ul. Jarkovou a križovatkou ul. Weberová - Jarková v smere od ul. Štefánikovej, teda s vozidlom jazdil po jednosmernej ulici...“ vypustil a nahradil textom „...tým, že ako vodič vozidla na jednosmernej ulici Jarkovej porušil pokyn vyplývajúci z dopravnej značky č. IP3b - jednosmerná premávka...“; zároveň k časti textu vo výroku rozhodnutia „...Šetrením dopravnej nehody bolo zistené, že P. nemal pri sebe platné doklady predpísané zákonom Národnej rady Slovenskej republiky č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov alebo osobitným predpisom...“ doplnil text „...konkrétne svoj vodičský preukaz...“, v ďalšej časti odvolanie žalobcu zamietol a prvostupňové správne rozhodnutie potvrdil. napadnutom rozhodnutí konštatoval, že k spáchaniu priestupku došlo tak, ako to bolo ustálené v prvostupňovom konaní. Zmenu rozhodnutia odôvodnil tým, že zmenu výrokovej časti prvostupňového rozhodnutia vykonal z dôvodu upresnenia opisu porušenia právneho predpisu tak, aby výrok rozhodnutia zodpovedal požiadavkám ustanoveným v § 77 zákona č. 372/1990 Zb., resp. § 47 SP, a aby bolo zrejmé, že žalobca porušil pokyn vyplývajúci z dopravnej značky „IP3b - jednosmerná premávka“, ktorá označuje jednosmernú cestu a umiestňuje sa v mieste, kde sa úsek s jednosmernou premávkou začína a tiež, že žalobca na výzvu príslušníkov PZ platné doklady predpísané zákonom nepredložil, resp. nemal pri sebe svoj vodičský preukaz. Žalovaný zdôraznil, že takýto postup odvolaciemu správne orgánu umožňuje ustanovenie § 59 ods. 2 SP, pričom zmena rozhodnutia spočívala len v zmene výroku napadnutého rozhodnutia, nie v kvalifikácii konania či skutkovej podstaty priestupkov, z ktorých bol žalobca uznaný vinným; žalovaný len zmenil opis konania žalobcu tak, aby výrok rozhodnutia bol formulovaný jasne, stručne a určite, a to aj s ohľadom na námietky, ktoré žalobca vyslovil v podanom odvolaní voči rozhodnutiu o priestupku.

Podľa § 3 ods. 2 písm. b/ zákona č. 8/2009 Z. z. účastník cestnej premávky je povinný poslúchnuť pokyn vyplývajúci z dopravnej značky alebo dopravného zariadenia.

Podľa prílohy 1, 2 diel čl. 3 ods. 37 vyhl. MV SR č. 9/2009 Z. z., ktorou sa vykonáva Zákon o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov značka č. IP3b - jednosmerná premávka označuje jednosmernú cestu a umiestňuje sa v mieste, kde sa úsek s jednosmernou premávkou začína.

Podľa § 3 ods. 2 písm. c/ zákona č. 8/2009 Z. z. účastník cestnej premávky je povinný poslúchnuť pokyn, výzvu alebo príkaz policajta súvisiaci s výkonom jeho oprávnení pri dohľade nad bezpečnosťou a plynulosťou cestnej premávky, strpieť výkon jeho oprávnení, ako aj pokyny iných osôb, ktoré na to oprávňuje tento zákon alebo osobitný predpis.

Podľa § 137 ods. 2 písm. b/ zákona č. 8/2009 Z. z. porušením pravidiel cestnej premávky závažným spôsobom je odmietnutie podrobiť sa vyšetreniu na zistenie požitia alkoholu alebo inej návykovej látky.

Podľa § 4 ods. 1 písm. b/ zákona č. 8/2009 Z. z. vodič je povinný mať pri sebe platné doklady predpísané týmto zákonom alebo osobitným predpisom.

Podľa § 22 ods. 1 a/, g/ a k/ zákona č. 372/1990 Zb. priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto:

- ako vodič vozidla sa odmietne podrobiť vyšetreniu na zistenie požitia alkoholu alebo inej návykovej látky spôsobom ustanoveným osobitným predpisom, hoci by také vyšetrenie nebolo spojené s nebezpečenstvom pre jeho zdravie;
- poruší všeobecne záväzný právny predpis o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, v ktorého dôsledku vznikne dopravná nehoda,
- iným konaním, ako sa uvádza v písmenách a) až j), poruší všeobecne záväzný právny predpis o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku súdu v intenciách podaného odvolania a v nadväznosti na neho aj rozhodnutia žalovaných správnych orgánov, ako aj konaní, ktoré im predchádzali, dospel k záveru, že správne orgány oboch stupňov si pre svoje rozhodnutie vo veci zadovážili dostatok skutkových podkladov, na základe ktorých náležite zistili skutkový stav a výkladom

relevantných zákonných ustanovení dospeli k správne právnemu záveru, že konaním žalobcu, tak ako bolo konkretizované v napadnutých rozhodnutiach, sa žalobca dopustil priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky v zmysle § 22 ods. 1 písm. a/, g/ a k/ zákona č. 372/1990 Zb..

Námietky žalobcu uvedené v žalobe neboli podľa názoru odvolacieho súdu - na rozdiel od názoru krajského súdu - spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia. Žalovaný sa námietkami opakovane vznesenými v odvolaní proti prvostupňovému správne rozhodnutiu ako aj v žalobe dôsledne zaoberal a svoje stanovisko k nim vyčerpávajúcim spôsobom uviedol vo svojom rozhodnutí.

Žalobca v žalobe tvrdil, že si nebol vedomý toho, aby v sledovanom období dvoch rokov mal záznam o troch závažných porušeníach pravidiel cestnej premávky, ako to vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, ďalej namietal výšku uložených sankcií, ktoré považoval za neprimerané a tiež namietal, že zmena výrokovej časti z pôvodného znenia na znenie „...tým, že ako vodič vozidla na jednosmernej ulici Jarkovej porušil pokyn vyplývajúci z dopravnej značky č. IP3b - jednosmerná premávka...“ je v napadnutom rozhodnutí neodôvodnená a nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, ako i to, že touto zmenou rozhodnutia žalovaný prvostupňové rozhodnutie nepreskúmaval, ale vydal nové rozhodnutie a jemu odňal možnosť podať proti nemu odvolanie, prípadne možnosť vyjadriť sa k vykonanej zmene. Výtýkal žalovanému, že z jeho rozhodnutia nebolo zrejmé, čím mal ako vodič vozidla na jednosmernej ulici Jarkovej porušiť pokyn vyplývajúci z dopravnej značky č. IP3b a v čom toto porušenie spočíva. Argumentoval tým, že správny orgán rozhodol na základe subjektívneho pocitu členov policajnej hliadky o spáchaní priestupku a bez toho, aby to bolo náležite zistené a preukázané. Trval na tom, že sa priestupku, či už jazdy v jednosmernej ulici alebo porušenia pokynu vyplývajúceho z dopravnej značky č. IP3b - jednosmerná cesta, nedopustil. Ďalej argumentoval tým, že hliadka PZ nemohla jeho výjazd vozidlom z ul. Jarkovej cez križovatku ul. Jarková - Weberova zo vzdialenosti 20, resp. 40 metrov jednoznačne a nepochybné vyhodnotiť ako priestupok, či už jazdu v jednosmernej ulici alebo porušenie pokynu vyplývajúceho z dopravnej značky č. IP3b- jednosmerná cesta, preto ani nemala zákonný dôvod jeho vozidlo titulom spáchania priestupku zastavovať. Rovnako neexistoval ani iný ďalší zákonný dôvod na zastavovanie vozidla a kontrolu jeho osoby. Zdôraznil, že ak podľa tvrdenia hliadky došlo k stretu vozidiel pri zastavení, teda k dopravnej nehode, stali sa príslušníci hliadky PZ priamymi účastníkmi dopravnej nehody, teda osobami, ktorých sa nehoda priamo dotýka a sú na nej osobne zainteresovaní. Týmto momentom tieto osoby prestali byť nestrannými príslušníkmi PZ, ale účastníkmi dopravnej nehody, ktorej priebeh a príčiny bolo treba ešte len nestranne zistiť. Ich nezaujatosť vo veci týmto momentom zanikla, resp. vznikol dôvod možnosti ich predpojatosti. Z dôvodu ich osobnej účasti vo veci tieto osoby stratili právo nestranne zabezpečovať a vykonávať dôkazy na zistenie dopravnej nehody. To platí aj vo všetkých výzvach a úkonoch uskutočnených vo vzťahu k nemu, ako aj k svedkom, lebo tieto boli vykonané jedným účastníkom dopravnej nehody voči druhému účastníkovi dopravnej nehody, teda nie vo veci nezaujatou a nestrannou osobou, resp. osobami. Ďalej v žalobe tvrdil, že na dychovú skúšku vyzvaný nebol, ale hliadkou PMJ bol dotazovaný iba na to, či pred jazdou použil alkohol, čo vylúčil. Účastníci dopravnej nehody nemali právo vyzývať ho na dychovú skúšku a ak tak urobili, bola táto výzva vykonaná v rozpore so zákonom. Dychovú skúšku ani neskôr neodmietol a pod vplyvom alkoholu nebol. V správnom konaní vzniesol námietku zaujatosti voči príslušníkovi PMJ T., čo odôvodnil tým, že už v minulosti bol týmto príslušníkom zastavovaný a kontrolovaný bez toho, aby existoval na to vážny dôvod. Nakoniec tvrdil, že k stretu vozidiel a následnému vzniku škody nedošlo, a teda nedošlo k dopravnej nehode. Na jeho vozidle škoda nevznikla. Škodu, ktorú mal spôsobiť na vozidle hliadky PMJ mu nebolo umožnené vidieť, aj keď o to žiadal.

K námietke žalobcu, že nemá vedomosť o tom, že v sledovanom období dvoch rokov mal záznam o troch závažných porušeníach pravidiel cestnej premávky, odvolací súd poukazuje na evidenčnú kartu žalobcu, výpis z ktorej je súčasťou administratívneho spisu žalovaného a z ktorého vyplýva viacero záznamov o porušeníach pravidiel cestnej premávky. Konkrétne v sledovanom období dvoch rokov má žalobca tri záznamy o prekročení najvyššej dovolenej rýchlosti jazdy, čo sa v zmysle § 137 ods. 2 písm. d/ zákona č. 8/2009 Z. z. považuje za porušenie pravidiel cestnej premávky závažným spôsobom.

K námietke žalobcu o neprimeranosti postihu treba uviesť, že prvostupňový správny orgán sa pri

ukladaní druhu sankcie za priestupok a jej výmery zaoberal všetkými hľadiskami a kritériami vyplývajúcimi z § 12 zákona č. 372/1990 Zb.. Určenie druhu a výšky sankcie je založené výlučne na úvahe a posúdení prvostupňového správneho orgánu za podmienok rešpektovania jednak rozpätia sankčného pásma pri konkrétnom priestupku a zároveň všetkých zákonných zásad pri ukladaní sankcie za konkrétny priestupok. Toto bolo v konaní dodržané. Je potrebné pripomenúť, že v prípade rozhodnutia správneho orgánu založeného na použití správneho uváženia, súd preskúmava iba, či správna úvaha nevybočila z medzí a hľadísk stanovených zákonom (§ 245 ods. 2 OSP), či je v súlade s pravidlami logického uvažovania a či predpoklady takého úsudku boli zistené riadnym procesným postupom. Pokiaľ sú tieto predpoklady splnené, nemôže súd z tých istých skutočností vyvodiť iné alebo dokonca opačné závery. Správne orgány v tomto konaní neprekročili medze stanovené zákonom, keď žalobcovi uložili pokutu v spojení so zákazom činnosti v zákonnom rozpätí a svoje rozhodnutie o výmere sankcií náležite zdôvodnili.

K namietanej zmene výroku rozhodnutia v odvolacom konaní odvolací súd poukazuje na vyjadrenie a zdôvodnenie rozhodnutia žalovaným, v zmysle ktorého zmenu výrokovej časti prvostupňového rozhodnutia tento vykonal z dôvodu upresnenia opisu porušenia právneho predpisu tak, aby výrok rozhodnutia zodpovedal požiadavkám ustanoveným v § 77 zákona č. 372/1990 Zb., resp. § 47 SP, a aby bolo zrejmé, že žalobca porušil pokyn vyplývajúci z dopravnej značky „IP3b - jednosmerná premávka“, ktorá označuje jednosmernú cestu a umiestňuje sa v mieste, kde sa úsek s jednosmernou premávkou začína a že na výzvu príslušníkov PZ platné doklady predpísané zákonom nepredložil, teda nemal pri sebe svoj vodičský preukaz. Takýto postup odvolaciemu správne orgánu umožňuje ustanovenie § 59 ods. 2 OSP, pričom zmena rozhodnutia spočívala len v spresnení výroku napadnutého rozhodnutia, no žalovaný žiadnym spôsobom nemenil kvalifikáciu konania, ani skutkové podstaty priestupkov, z ktorých bol žalobca uznaný vinným, iba skonkretizoval opis konania obvineného tak, aby výrok rozhodnutia bol formulovaný jasne, stručne a určite, a to aj s ohľadom na námietky, ktoré žalobca vyslovil v podanom odvolaní voči rozhodnutiu o priestupku. Zdôvodnenie tohto postupu uvedené v odôvodnení napadnutého rozhodnutia považoval aj odvolací súd za dostatočné a zrozumiteľné.

Čo sa týka žalobcom spochybňovaného priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. k/ zákona č. 372/1990 Zb., ktorý sa mu kladie za vinu, odvolací súd nemohol dospieť na základe preskúmania v spise sa nachádzajúcich podkladov k inému záveru, ako dospeli správne orgány, a to, že dňa 16.11.2010 hliadka PMJ videla vozidlo vedené žalobcom porušiť na jednosmernej ul. Jarkovej pokyn vyplývajúci z dopravnej značky „č. IP3b - jednosmerná premávka“, teda že žalobca jazdil v jednosmernej ulici v protismere. Z vyjadrení členov hliadky jednoznačne a zhodne vyplýva, že žalobca jazdil svojím vozidlom z jednosmernej ul. Jarkovej v smere OD malé Tesco, pričom ho hliadka pozorovala cca 20 metrov pred križovatkou Weberova - Jarková, kde nepribrzdil, ale prešiel plynule a dosť rýchlo, pričom pokračoval v jazde od ulice Jarkovej, kde následne odbočil na ul. Tkáčsku. Žalobca teda prešiel po jednosmernej ulici v protismere, a to plynule, pričom sa svojím vozidlom neotáčal. Zo zabezpečených podkladov správnych orgánov (fotodokumentácia) vyplynulo, že roh budovy, za ktorou mal žalobca podľa svojich tvrdení parkovať vozidlo, je otvorený, so schodiskom do predajne kvetinárstva. Tvrdenie žalobcu, že výhľad do ulice Jarkovej zakrýva poschodová budova polyfunkčného domu, ktorá nedovoľuje vidieť, či niekto premáva po jednosmernej ceste alebo iba opúšťa parkovacie miesta za rohom tejto budovy, sa tak javí ako nepravdivé. Pokiaľ by totiž žalobca parkoval pred dopravnou značkou „č. IP3b - jednosmerná premávka“ vľavo pri budove alebo vpravo pri schodisku, potom parkoval tesne za hranicou križovatky, pričom aby pri vychádzaní z parkovacích miest neporušil vyššie uvedenú dopravnú značku, musel by s vozidlom cúvať do križovatky na ul. Weberovu a z nej odbočiť na ul. Jarkovú. Na tieto parkovacie miesta je pritom z ul. Weberovej výhľad zo vzdialenosti 30, resp. čiastočne aj 40 metrov. Ďalšie parkovacie miesta sú až za dopravnou značkou č. IP3b, a teda, ak by sa bol žalobca v križovatke otáčal, alebo by v nej cúval, hliadka by si takýto spôsob jazdy s určitou všimla. Navyše vozidlo žalobcu prešlo križovatkou plynule a rýchlo, čo tiež svedčí tomu, že žalobca jazdil v protismere. Preto odvolací súd na rozdiel od názoru krajského súdu považoval zistenie priestupku žalobcu spočívajúceho v nedodržaní pokynu vyplývajúceho z dopravnej značky IP3b (je pritom logické, že týmto nedodržaním pokynu sa môže rozumieť len jazda v protismere v úseku s jednosmernou premávkou) za dostatočne preukázané a nespochybiteľné.

Odvolací súd sa nemohol stotožniť ani so záverom krajského súdu, ktorý dal za pravdu žalobcovi, že členovia PMJ sa stali účastníkmi nehody a neboli už oprávnení vykonávať úkony v súvislosti so zisťovaním okolností nehody a objasňovaním priestupku žalobcu. Naopak - aj napriek tejto skutočnosti, že boli účastníkmi dopravnej nehody, boli oprávnení k realizácii neodkladných a neopakovateľných úkonov, nakoľko obaja boli v čase dopravnej nehody v službe a disponovali všetkými oprávneniami príslušníka PZ; Za neopakovateľné a neodkladné úkony bolo potrebné považovať výzvu žalobcu k predloženiu dokladov, k vykonaniu dychovej skúšky, ako aj k ďalším potrebným úkonom. Postup, ktorým dal krajský súd za pravdu žalobcovi by viedol k absurdným záverom, ktoré by znemožnilo akékoľvek efektívne plnenie zákonných povinností príslušníkov policajného zboru. Napokon z obsahu spisu vyplýva, že k zdokumentovaniu dopravnej nehody a vykonaniu dychovej skúšky u členov PMJ boli privolaní ďalší policajti, a to npr. D., ktorý bol vyslaný ako realizátor dopravných nehôd a pplk. Mgr. A., ktorý sa na miesto dostavil z dôvodu, že účasť na dopravnej nehode mali príslušníci PZ a jeho úlohou bolo vykonať na mieste dychovú skúšku s členmi hliadky PMJ.

K námietke žalobcu v súvislosti so vznesenou námietkou zaujatosti voči príslušníkovi PMJ T. treba poukázať na to, že predmetom správneho konania bolo zistenie a objasnenie spáchania priestupkov a v tomto konaní správne orgány nemôžu riešiť námietku zaujatosti. Žalobca, ak mal akékoľvek pochybnosti o profesionalite jedného z členov hliadky (sám tvrdil, že tieto pochybnosti mal už dlhšiu dobu, minimálne od roku 2006, kedy bol týmto policajtom kontrolovaný), mal právo a možnosť obrátiť sa na príslušné orgány so sťažnosťou či žiadosťou. Žalobca tak zrejme nespravil a preto sa jeho námietka javí byť účelovou. Žalovaný tiež uviedol, že nakoľko práp. T. nie je, ani nebol zamestnancom, ani členom správneho orgánu, KDI v Prešove, vyhodnocovaním námietky zaujatosti voči menovanému sa bližšie nezaoberal, resp. o nej nerozhodol. Žalobcu, ak sa cítil byť poškodený postupom hliadky PZ pri zistení a dokumentovaní daného priestupku odkázal na Oddelenie kontroly KR PZ v Prešove so žiadosťou o preskúmanie postupu hliadky PMJ v danej veci.

Žalobca ďalej spochybňoval aj skutočnosť, že došlo k dopravnej nehode. V tomto smere sa jeho argumentácia javí byť účelová a nepravdivá. Zo záznamu zo dňa 16.11.2010 vyplýva, že „...príslušníci PMJ po zastavení vozidla žalobcu vystúpili zo služobného vozidla a Bc. Z. prechádzal popred služobné vozidlo smerom k vodičovi zastaveného vozidla. Vtedy si všimol, ako sa na zastavenom vozidle rozsvietili zadné svetlá signalizujúce cúvanie, preto bol nútený odstúpiť, aby do neho nenarazil, lebo vtedy začalo vozidlo cúvať smerom k služobnému vozidlu a on stál presne medzi nimi; zakričal „stojte“ a keď vodič vozidla nereagoval, zaklopal mu na zadné sklo a opäť zakričal „stojte“. Vodič ani na tieto výzvy nereagoval a došlo k nárazu jeho vozidla do odstaveného služobného vozidla. Po tejto zrážke vodič vozidla vystúpil, pričom na ňom bolo zjavne badať požitie značného množstva alkoholu. Príslušník PMJ sa ho opýtal, či nie je zranený alebo nepotrebuje lekársku pomoc. Potom, čo uviedol, že mu nič nie je, bol vyzvaný, aby predložil doklady potrebné k vedeniu a prevádzke vozidla, ale vodičský preukaz nepredložil. Vodičovi bolo vysvetlené, že svojím konaním spôsobil dopravnú nehodu a tento sa vyjadril, že jeho vozidlo má automatickú prevodovku a miesto toho, aby zaradil neutrál, dal spiatocku. Nehodu videli dvaja náhodní svedkovia U. a N., z výpovedí ktorých vyplynulo, že v inkriminovanom čase stáli na opačnej strane chodníka oproti Handball aréne, cca 10 až 20 metrov od udalosti, odkiaľ videli, ako policajné auto zastavilo cca 0,5 až 1,5 metra za čiernym Subaru na krajnici cesty na zastávke MHD. Keď policajti vystúpili z vozidla, čierne Subaru nacúvalo do predného nárazníka policajného vozidla a následne ostalo stát. Uviedli tiež, že motorové vozidlo zn. Subaru a motorové vozidlo hliadky PZ boli zatlačené na sebe a Ing. S. sa k členom hliadky správal agresívne. Nepreukázal sa pritom žiaden relevantný dôvod spochybňovať hodnovernosť týchto svedkov a pravdivosť ich výpovedí. Navyše skutočnosť, že k nehode došlo a že na služobnom vozidle PZ vznikla škoda, nepochybne vyplýva z administratívneho spisu žalovaného. Doklad o vzniknutej škode na vozidle bol žalobcovi zaslaný a na miesto nehody boli privolaní na to povolaní policajti, ktorí nehodu zdokumentovali a podrobili členov hliadky PMJ C. a N. dychovej skúške s negatívnym výsledkom.

Podľa názoru odvolacieho súdu na rozdiel od krajského súdu, správne orgány postupovali v súlade so zákonom, dostatočne zistili skutkový stav veci a tento aj správne právne posúdili. Námietky žalobcu neboli dôvodné a preto nebol daný žiaden dôvod pre zrušenie správnych rozhodnutí.

Nemožno dať za pravdu krajskému súdu ani v súvislosti s jeho konštatovaním, že zistenie skutkového stavu správnymi orgánmi bolo nedostačujúce pre posúdenie vecí, a že v zázname o objasňovaní priestupku sú pochybnosti o správnosti skutkových zistení, napríklad o tom kto, kedy a akým spôsobom vyzval žalobcu na podrobenie sa dychovej skúške a poučil ho o možnosti odberu krvi za účelom preukázania alkoholu v krvi. Ani samostný žalobca nepoprel fakt, že k dychovej skúške bol vyzvaný, túto však odmietol s tvrdením, že sa jej nepodrobí v prítomnosti členov hliadky PMJ (z vyjadrenia žalobcu zo dňa 23.11.2010 vyplýva, že „...na výzvu dopravného policajta o podrobenie sa dychovej skúške na alkohol reagoval tak, že výzvu neodmietol, ale nebol ochotný sa podrobiť dychovej skúške pred príslušníkmi PMJ, ktorí ho zastavili a jeden z nich, Borňas, na neho účelovo striehne. S týmto už mal v minulosti negatívne skúsenosti...“ - rovnaké vyjadrenie žalobcu vyplýva aj zo záznamu jeho výpovede zo dňa 16.11.2010). Z viacerých záznamov nachádzajúcich sa v administratívnom spise žalovaného vyplýva, že žalobca bol skutočne k vykonaniu dychovej skúšky vyzvaný (no odmietol sa jej podrobiť v prítomnosti členov PMJ), bolo mu umožnené byť prítomný aj pri dychovej skúške členov PMJ (čo taktiež odmietol) a odmietol aj podrobiť sa lekárskeму vyšetreniu (záznam žalobcovej výpovede zo dňa 16.11.2010). Nepodrobenie sa dychovej skúške a odmietnutie lekárskeho vyšetrenia vyplývajú zo všetkých záznamov vyjadrení npor. Haviru ako aj zo záznamu o vyjadrení žalobcu spísaného týmto policajtom (16.11.2010, 23.11.2010, 29.11.2010, 16.03.2011). V tomto smere treba zdôrazniť, že jedným z troch priestupkov, ktoré sa žalobcovi kládli za vinu, bol priestupok podľa § 22 ods. 1 písm. a/ zákona č. 372/1990 Zb., ktorého sa žalobca dopustil tým, že sa ako vodič odmietol podrobiť dychovej skúške, teda ako účastník cestnej premávky porušil svoju povinnosť vyplývajúcu z § 3 ods. 2 písm. c/ zákona č. 8/2009 Z. z.. Oprávnenia policajta vyzvať vodiča, aby sa podrobil skúške na zistenie prítomnosti alkoholu v dychu a na predloženie dokladov na vedenie vozidla pritom vyplývajú priamo z § 69 ods. 1 písm. c/ a d/ zákona č. 8/2009 Z. z.. Odmietnutím tejto výzvy sa žalobca dopustil priestupku, a preto musí znášať s tým spojené následky. Vyvinieť sa nemôže tvrdením, že „dychovú skúšku neodmietol, len ju nechcel vykonať pred členmi PMJ...“; tým, že skúšku nechcel vykonať (z akýchkoľvek dôvodov), porušil svoju zákonnú povinnosť - ako vodič mal jednoznačnú povinnosť dychovú skúšku vykonať, bez ohľadu na prítomnosť členov PMJ, či akýchkoľvek iných osôb, ktoré by mimochodom žiadnym spôsobom výsledok dychovej skúšky nemohli ovplyvniť. Preto sa celá argumentácia žalobcu v tomto smere javí byť ako výsostne účelová v snahe zbaviť sa zodpovednosti za preukázané spáchanie priestupku.

Z vyššie uvedených dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že je dôvodné prvostupňové súdne rozhodnutie postupom podľa § 220 OSP v spojení s § 250ja ods. 3 posledná veta a § 250j ods. 1 OSP zmeniť a žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietnuť.

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal odvolací súd z § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 250k ods. 1 OSP, keď žalobcovi náhradu trov konania pred krajským súdom ani trov odvolacieho konania nepriznal, lebo v konaní nebol úspešný. Žalovanému, hoci v odvolacom konaní úspešnému, zákon priznanie náhrady trov konania neumožňuje.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.